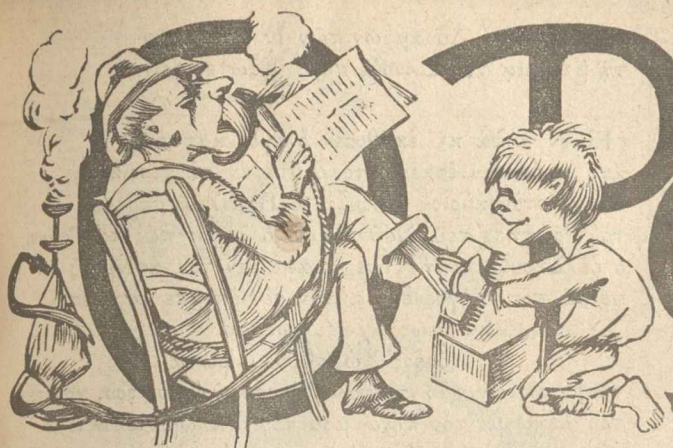

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσια κι' ένεννιντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ 'σ τὸ χέ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ὁγδὼν Νοεμβρίου καὶ δεκάτη
κι' ὑπουργικὸ Τραπέζι 'στὸ Παλάτι.

Ποῦντος πεντακόσια κι' εἰκοσιοκτῶ,
ὅ,τι κι' ἂν προσφέρῃς γίνεται δεκτό.

Βασιλικά ζιαφέτια κι' ἔξω καρδιάς σεκλέτια.

Γιὰτὴ μεγάλη μουσικὴ μὲς 'στὸ Παλάτι παίζει
καὶ πηλαλοῦν οἱ μάγειροι μὲ τῆς Αὐλῆς τοὺς δούλους ;
ὁ Βασιλεὺς ἐκάλεσε σὲ δυνατό τραπέζι
τὸν Κορόντ. Πρωθυπουργὸ μὲ τοὺς λοιποὺς Συμβούλους.

Κι' ὁ Θεωδῶρ τὸν Βασιλεῖα 'στὰ μάτια τὸν θωρεῖ
καὶ τρῶει τὸ ψωμάκι του τὸ γλυκομπουκουνάτο,
καὶ πάλιν ἐσηκώθηκε σὰν τὸν Σαλισβουρὺ
καὶ σοβαρὸς ἀπήγγειλεν αὐτὰ τὰ παρακάτω :

«Ὁ πάντων προσφιλέστατε Μεγαλειότατέ μου,
ὁ Βασιλεῦ καὶ κύριε εἰρήνης καὶ πολέμου,
ὁ κύριος Σαλισβουρὺ, ὁ Λόρδος ὁ ποζάτος,
καὶ πάλιν εἰς τὸ Βράϊτον ὠμίλησεν ἐσχάτως,
καὶ πάλιν ἀνεμάσσησεν ἐν μέσῳ κεχηνητόν
καὶ κατεφλυάρησε 'στὸν λόγον του τὸν πρῶτον.

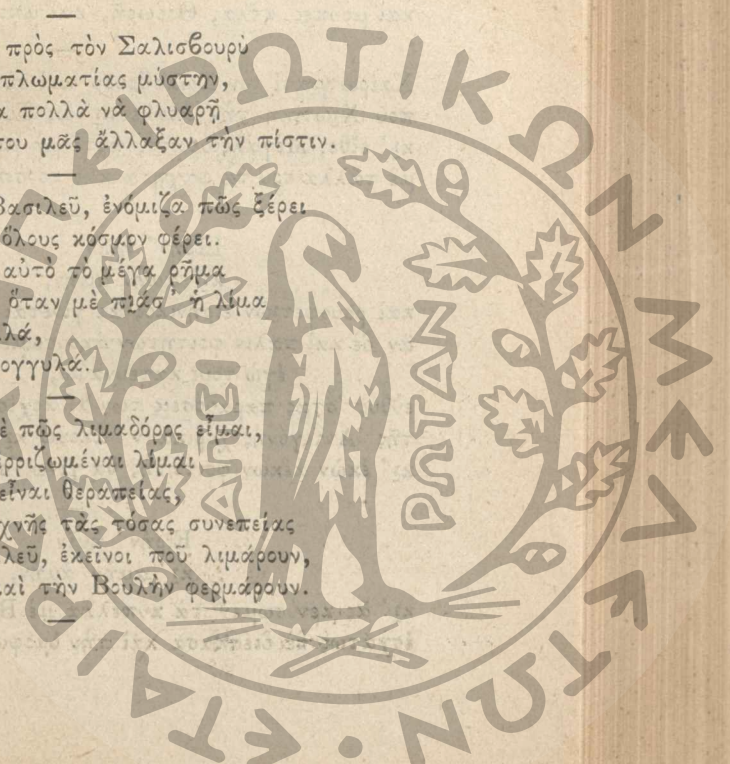
«Ὡς τούτοις, φίλε Βασιλεῦ, οὐπερ ὁ μέγας Θρόνος
ἐπέυχομαι διὰ παντὸς ὡς φάρος ν' ἀνταυγάζῃ,
βλέπω κι' αὐτὸς ὁ Σώλσβουρν πῶς εἶναι φαμφαρόνος
κι' ἄρχισε λόγους σὰν κι' ἔδω πεντάρικους νὰ βγάξῃ.

»Κι' ἂν τὴν λογομανίαν του δὲν χαλιναγωγῇ
θαρρῶ πῶς δὲν θ' ἀργήσῃ
ὁ νέος Κώστας ρήτορας τῶν Ἀγγλων νὰ γενῇ,
καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς σιγηλοὺς τοιοῦτος θὰ φανῇ,
κι' ἴσως τὸν πάρουν, κύριοι, 'στὴν Λόντρα μὲ σφουγγάρια
γι' αὐτὴν τὴν λογοδιάρροια.

»Εἶχα πολλὴν ὑπόληψιν πρὸς τὸν Σαλισβουρὺ
καὶ τὸν ἐνόμιζα σοφὸν διπλωματίας μύστην,
μὰ τώρα ποῦ τὸν ἤκουσα πολλὰ νὰ φλυαρῇ
σὰς λέγω πῶς οἱ λόγοι του μᾶς ἔλλαξαν τὴν πίστιν.

»Σὰν Λόρδος Ἀγγλος, Βασιλεῦ, ἐνόμιζα πῶς ξέρει
ὅτ' ἡ σιγὴ αἰείποτε πρὸς ὅλους κόσμον φέρει.
Αὐτὸ τὸ λόγιον κι' ἐγώ, αὐτὸ τὸ μέγα ρῆμα
φέρων ἀμέσως κατὰ νοῦν ὅταν μὲ πιάσ' ἡ λήμα
δὲν ὁμιλῶ πολλὰ,
λίγα καὶ στρογγυλὰ.

»Καὶ μὴ πιστεύσετε ποτὲ πῶς λιμαδόρας εἶμαι,
αἱ δὲ βοθέως, Βασιλεῦ, ἐρριζωμέναι λίμαι
οὐδόλως ἐπιδεκτικαὶ δὲν εἶναι θεράπειας,
τῆς δὲ παλάτας τῆς συχνῆς τὰς τόσας συνετείας
δὲν τὰς πληρόνουν, Βασιλεῦ, ἐκείνοι ποῦ λιμαροῦν,
ἀλλ' ὅσοι λιμαρίζονται καὶ τὴν Βουλὴν φερμαροῦν.

εἰς τὴν φορὰδ' ἀπάνω
καὶ σχίσε τὸν ἄερα,
ὅ,τι μοῦ 'πῆς θὰ κάνω
κι' ἐγώ, καλὲ πατέρα.

«Μὰ δὲν μοῦ λείπει τίποτα κι' ἀδίκως περιμένω,
καὶ βλέπωντας δεμένο
τὸ φτερωτὸ τετράποδο νὰ κάθεται 'στ' ἀχουρί
σὰν ἄχρηστο γαϊδοῦρι,
μέσα 'στὰ φυλλοκάρδια μου μεγάλη νοϊόθω φλόγα
νὰ λύσω τὴν ξετίμωτη τῆς ἀστραπῆς ἀλόγα,
κι' ἀφοῦ δὲν μ' ἐπιτρέπετε μ' ἐκείνην παραέξω
ἀκράτητος νὰ τρέξω,
ἀφῆστε με τοῦλάχιστον 'στὴν σέλα της ἀπάνω
τὴν Ἀλεποῦ νὰ πιάνω.»

Φ. — Ὁ Θεωδῶρς 'στ' Ἀνάκτορα μὲ τόσους χωρατάδες
καὶ χίλιοι ψάλλουν 'πίσω του κι' ἐμπρὸς του δὴ χιλιάδες.
Σήκω, Κορδοναλήπασσα, καὶ βάλε τὸ φακίολι
νὰ 'δῇς καὶ τὴν ἀρμάδα μας πῶς πάει μὲς 'στὴν Πόλι,
'στὸ μπράτσο τὸ χαλύβδινο τοῦ Βασιλεῖα μας γύρε
καὶ 'δὲς ἐκεῖνον, πούχασε ταύγ'α μὲ τὸ καλάθι
καὶ παγανιὰ ὁ δύστηνος τὴν οἰκουμένη 'πῆρε
καὶ τῆς Βοσνίας προσπαθεῖ συστήματα νὰ μάθῃ,
κι' ὅλοι τοῦ λὲν «βλαστήματα
μὲ τοῦτα τὰ συστήματα.»

Τὸν Φαβορίτο τῆς Αὐλῆς ὁ Καραπάνος βλέπει
κι' ἀπὸ τὴν ζήλεια τοῦρχειται νὰ φύγῃ 'στὸ Χαλέπι,
κι' ὁ Ράλλης τὸν κιαλάρισε μὲ τὰ πολλὰ καπρίτσα
καὶ πέφτουνε τὰ σάβια του καὶ βάζει σαλιναρίτσα,
τὸν εἶδε κι' ὁ Σιμόπουλος, ποῦ κάνει τὸν γχιουλέκα,
κι' ἐγλειψε κι' ἐξερόγλειψε τὰ δάκτυλα τὰ δέκα.

Π. — Τὸ Κορδόνι τὸ Κορδόνι
'στὸ Παλάτι ξεφαντόνει.
Ποῖου καὶ πάλιν γεύματος ἀπήλαυσε σπηνίου,
κι' ὁ Μιστριώτης ὁ πολὺς, παππᾶς τοῦ Κορδονίου
τὰ μάλιστα σεβάσμιοις
κι' ἀγαπητὸς κι' ἐράσμιος,
έναν Ἀράπη βάπτισε προχθὲς Κορδονικὸν
εἰς κύκλον φιλικόν,
καὶ σμιῖξας τὸν Ἀλέξανδρον, τὸν μέγαν Βασιλέα,
μαζὶ μὲ τὸν τριέσπερον ἐκεῖνον Ἡρακλεῖα,
'Αλέξανδρον ὠνόμασε συνάμα κι' Ἡρακλεῖδην
τὸν μαῦρον εὐπατρίδην.

Καὶ μὲ σαποῦνι Κρητικὸ κι' ἀλάβαστρ' ἀρωμάτων
ἔτριβε τὸν Ἀράπη του, καὶ — θαῦμα τῶν θαυμάτων ! —
τὸν ἔδειξε λευκότερον παρθενικῆς μιζήθρας,
καὶ φίλων ἔψαλε χορὸς ἐμπρὸς τῆς κολυμβήθρας :
«ὅσοι 'στὸν Κορδονίδην ἐβαπτίσθητε
ἀσπρίλας καὶ λουφεδῶν ἐνεπλήσθητε.»

Κι' ἄνωθεν ὅλων ἵπτατο σοφία μὲ πατέντα,
ὁ δὲ παππᾶς ἐμύρωνε τὸν νεοβαπτισθέντα
καὶ συνετάζω, τοῦλεγε, Ἀλέκο Ἡρακλεῖδην,
τῷ δῖῳ Κορδονίδῃ ;
Συνεταζάμην, ἀπαντᾷ, τῷ Βούδῳ τῆς Κορδόνας
καὶ νῦν καὶ 'στους αἰῶνας.

Καὶ νῦν πιστεύεις εἰς αὐτὸν
τὸν Τσέλιγκα τῶν Βουλευτῶν ;
Κι' ὁ μαῦρος εἶπε τοῦ παππᾶ
μὲ γλῶσσα σκέτη καὶ ξερή :
«πιστεύω σ' ἕναν Θεωδῶρ
καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ».

Κι' ὅταν ἐβαπτίσθη ὁ πιστὸς Ὁθέλλος,
κι' οἱ λευκοὶ κι' οἱ μαῦροι τῶστρωσαν 'στὸ γλέντι
κι' ἔψαλαν ἀρχαῖον καὶ γνωστὸν μας μέλος :
«Χόρευε Ἀράπη, δὲν χορεῦ' ἀφέντη».

Φ. — Πετρίδη μου, μὴν παρατρῶς μὲ τόση λαίμαργία
καὶ μὴ γιὰ πάντ' ἀσάλευτη θαρρῆς τὴν Ὑπουργεία,
καὶ τὸ φαγί σου πρόσεχε νὰ μὴ σοῦ βγῇ φαρμάκι
μὲ τὸν Γεροκωστόπουλο καὶ μὲ τὸν Ἀσημάκη.
Κάνε τὰ μάτια τέσσερα κι' ἄκου τὸν Φασουλῆ
πρὶν ἀπὸ τὴν σκασίλα σου μαυρίσης πρὶν πολὺ.
'Ὑπουργιλίκι γλύκα μου, πεπόνι μου μουλκίικο,
ἐσ' εἶσαι σώματος, ψυχῆς καὶ πνεύματος μαγεία,
κι' ἀνάθεμα τὸ Σύνταγμα, ποῦ μέσα 'στὸ Ρωμαῖκο
δὲν ὦρισ' ἑκατὸν ἐπτὰ νὰ γίνουν Ὑπουργεῖα.

Π. — Μὰ πάμε τώρα κι' ἄρχισε Βορειᾶ νὰ κατεβάξῃ,
ὁ δὲ σκοπὸς τοῦ Παλατιοῦ μᾶς ἀγριοκυττάζει,
κι' ἐνῶ τὸ στόμ' ἀνοίγομε νὰ χάψωμε μπουκιαῖς
φοβοῦμαι μὴ χορτάσωμε καὶ πάλι κοντακίαις.
Φ. — Καλὰ μοῦ λές, βρέ Περικλῆ, σφε' τῆς γειτονιάς μου
καὶ φεύγω πρῶτος ἀπὸ σέ πρὶν φάω τῆς χρονιάς μου.

(Φεύγουν κι' οἱ δὴ χωρὶς νὰ 'δοῦν ὀπίσω 'στὸ Παλάτι
φοβοῦμενοι καθὼς τὴν Λῶτ νὰ μὴ γενοῦν ἀλάτι).

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ πολυχαϊδεμένος μας Ἰωακείμ Μηγάτης,
γιατρὸς 'στὴν Πόλι ξακουστὸς κι' εἰς ὅλ' ἀνοικτομμάτης,
ἡρραβωνίσθη κατ' αὐτὰς μονάκριβη κοπέλα,
τὴν Πολυξένην τοῦ Πλυτᾶ, ποῦ λὲν πῶς εἶναι τρέλλα,
κι' ἀπὸ τῆς ἀμετραις εὐχαῖς, ποῦ γιὰ τὸ ζεῦγος ψάλλω,
καὶ μὴ νὰ βγῇ ἀληθινὴ δὲν θέλουν τίποτ' ἄλλο.

Ἰδοὺ τὰ τοῦ Λουτρακίου, ποῦ πολλὰ γιατροῦν εἶδη
νοσημάτων διαφορῶν καὶ τὰ μάλιστ' ἀηδῶν,
βρίσκονται 'στὸ Φαρμακεῖον Στυλιανοῦ Νικολαΐδην,
ποῦ τοῦ Σόλωνος στολίζει τὴν πασίγνωστον ὁδόν.
'Αριθμὸς τοῦ Φαρμακείου ἐβδομήκοντα κι' ἐπτά,
ἡ δ' ὁκά τιμᾶται μόνον πέντε κι' εἰκοσι λεπτὰ.

Ὁ Περικλῆς τὸν Φασουλῆ τὸ λησκοκοντοράκι
«ποῦ ράδεσαι, τὸν ῥῶτῃς, καὶ γίνεσαι καθράκι ;»
κι' ὁ Φασουλῆς ἀπήντησε : καὶ μ' ἐρωτᾶς, κυνῶπα ;
«ὡς 'στὸν κύρ Γιάννη ντύνομαι, 'στὸν μάστορ' Αἰδονόπουλο,
γι' αὐτό, μοῖρὲ, σοῦ φαίνομαι τῆς μόδας ἀγωντόπουλο,
μὲ κόβουν τὰ ψαλλοῦτά του, μὲ ράβουν τὰ βελόνια του,
καὶ σὺρε, κακομοῖρη,
νὰ 'δῇς 'στὰ καταφύτιστα καὶ θαυμαστὰ σαλόνια του
ἐφετεινὸ κασιόρι,
καὶ χονδρικά καὶ φιλικὰ στολισματα καὶ λούσα,
ποῦ γὰ τὰ ψάλλῃ δὲν ἔμπορεῖ καμμιὰ τῆς μόδας Μοῦσα,
καὶ σάλπισε τὴν τέγγην του κι' εἰς 'στὰ τετραπέρατα
ἀφοῦ τῆς μόδας ἑξόθενά κάνει κι' ἐμᾶς τὰ τέρατα.